

FRANTIŠEK
KOTLETA

FAKT DO MŔTVY

artis
omnis

FAKT
DO MŔTVÁ

Vaše rodinné
vydavateľstvo
od 2005

artisomnis.sk

František Kotleta
FAKT DO MŔTVY

Vydavateľstvo Artis Omnis, Žilina
www.artisomnis.sk

Edícia Margo
158. publikácia, prvé vydanie

Z českého originálu *Fakt hustej nářez* preložila Marta Maňáková
Redakčná a jazyková úprava: Natália Hattalová, Andrea Harmanová
Sadzba: Jana Kollárová

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

© František Kotleta 2024
Translation © Marta Maňáková 2024

Cover & Illustration © Michal Ivan 2024
Slovak Edition © Artis Omnis 2024

ISBN 978-80-8201-248-7
Odporúčaná cena: 17,90 €

FRANTIŠEK
KOTLETA

FAKT DO MŔTVY

BRATSTVO
KRVI

artis
omnis

Upíri jestvujú. Splodení temnotou, Satanove deti... Zabudnite. Vždy sme verili, že nás stvorila dávna bohyňa Sangot, ktorá síce nebola žiadna ľudomilka, ale ani náhodou neobcovala so Satanom. Prinajmenšom nie preto, že koncept pekla a démonov vznikol v časoch, keď už bola dávno mŕtva. Lenže potom sme museli prehodnotiť naše predstavy o nich.

Na Zemi pristála armáda mimozemšťanov, ovládla planétu a usporiadala na nás lov. Neľútostnú štvanicu, pri ktorej zdecimovala väčšinu upírskych klanov. Aby som mal v boji s kartánmi, ako sa tie malé žlté beštie z nejakého zapadnutého kúta vesmíru volajú, aspoň minimálnu šancu, vydal som sa pátrať po legendárnych Sangotiných zbraniach.

Zistil som, že naša bohyňa mala v skutočnosti tiež mimozemský pôvod a my sme boli len výplodom jej pokusov s niečím, čo by sa dalo nazvať nanotechnológiou. Došlo mi to vo chvíli, keď sa tá stáročia mŕtva fúria dostala do hlavy mojej priateľky a vyjaviła jej našu skutočnú históriu.

Lov na nás, upírov, prežili len niekoľkí. Ja, Jan Bezzemek – ktorý som bol človekom naposledy v časoch, keď ešte vládol môj obľúbený kráľ Ján Luxemburský Slepý –, niekdajší germánsky postrach Európy, známy ako Gerhard, a francúzska upírska radodajka Michelle.

Aby som sa nenudil, stvoril som novú upírku. Má osemnásť, volá sa Petra a je tak trochu šiši do emo. A, samozrejme do mňa. Teda dúfam. Ešte je tu o niečo staršia Lucia, ktorej priateľ Tomáš zahynul v boji po mojom boku. Pred pol rokom sme na jednej kartánskej základni odpálili dvojicu atómových bômb a zdúchli do Južnej Ameriky.

Rozhodli sme sa, že si na nás kartáni vylámu zuby. Alebo čo to majú v tých svojich smradľavých žltých papuliach.

O BAIRRO DOS CÃES

Fortaleza bola ako veľké rozpálené mravenisko. Upírsky organizmus je síce mimoriadne odolný voči extrémnym teplotám, ale pekelná brazílska vyhňa dávala aj mne pekne zabíjať.

Mal som pocit, že i Gerhard by sa najradšej vlámal do jedného z nespočetných obchodov s klímou, všetky by pustil naplno, vy-zliekol si gáta a popíjal ľadového Budweisera. Rozhodne sa však usiloval nedávať to najavo. To svet nevidel, aby starý Germán, o ktorom si už rímski legionári rozprávali hrôzostrašné historiky, priznal slabosť.

„Aj tak vyzeráte ako idiot, Herr Generál,“ vyhlásil som.

„A vy zase ako transvestita než ako ten, kto ich sem prišiel ba-
liť, Herr Bezzemek,“ odvrkol nasrato.

Naozaj sme pôsobili ako párik nemeckých sexturistov na love lacných homošov, vyžívajúcich sa v dievčenských šatách, čo bolo krutejšie voči Gerhardovi než voči mne. V tomto trojmiliónovom brazílskom meste ich bolo fakt neúrekom. Nemeckých turistov, aj objektov ich záujmu. Podľa ponuky, ktorú sme dostali hneď v ho-teli (párik dvoch mužov hovoriacich po nemecky zrejme nemohli považovať za nič iné než sexturistov), tu mohol človek s čudným vkusom zohnať naozaj všetko: maloleté, mladé, v strednom veku, staré, chudé, tučné, čierne, hnedé, biele, cickaté i ploché baby, aj s prekvapením v nohavičkách.

A čo bolo najhoršie, my sme naozaj chceli vyzeráť ako dvaja úchyláci na love.

„Vieš, že v tej ružovej havajskej košeli a béžových šortkách vyzeráš na zjedenie?“ provokoval som. Náš vzťah sa v poslednom čase zmenil. Predtým sme si zásadne vykali, teraz sme plynule striedali vykanie s tykaním. Záviselo to od toho, ako veľmi sme sa práve snažili jeden druhého vytočiť.

„Aj tebe neskutočne pristane krikľavozelené tričko, nehovoriac o modrých šortkách a apartných vietnamských šľapkách. Väčšinu života som prežil v dobe, keď by ťa za podobný odev ukameňovali, upálili, splynovali alebo, v lepšom prípade, poslali na liečenie,“ vyhlásil Gerhard.

Vyzerali sme vážne príbrzdene. Naším outfitom zodpovedal aj malý béžový fotoaparát Toshiba, ktorý sa mi hojdal na krku, a červený batôžtek, ktorý niesol na chrbte Gerhard. Bol však plný drobností, ktoré veľmi gejsky nepôsobili. Pištole Desert Eagle sú už od podstaty heterosexuálne. Pokiaľ si rukoväť neozdobíte ružovými opálmi. V batohu sme mali radšej iba dve. Okrem nich sa v ňom ukrýval ešte ďalekohľad s nočným videním a pár gramov kokaínu.

Vyzeralo to, že máme absolútne dokonalé maskovanie. V hoteli Charleston sme bývali už tri dni a zatiaľ nás nikto nesledoval ani sa príliš nápadne na nás nevyypytoval. Zdalo sa, že naša taktika vychádza. Skrátka, dokonale sme zapadli medzi bežných turistov, ktorí sem zavítali na dva týždne.

Pritom sme v horách nad mestom bývali už pol roka. Aby sme mali čo najlepšie krytie, Confitov vodič nás odviezol na letisko v najväčšej dopravnej špičke. Zamiešali sme sa do davu v priletovej hale, dali si kávu, a keď pristál airbus Lufthansy z Frankfurtu, opäť sme sa vmiesili do prúdu ľudí.

S pomocou portugalského slovníka a nemeckého prízvuku (v Gerhardovom prípade nefalšovaného) sme si objednali taxík, nechali sa s úsmevom okradnúť a odviezť do hotela, ktorý platil nášmu drožkárovi províziu za dohadzovanie klientov.

Prvé dva dni sme sa túlili po pomerne úbohých mestských pamiatkach, ako bola betónová katedrála alebo trh s pečenými

rybami a tanečníkmi *capoeiry*, a válali sa na pláži. Skrátka, robili sme presne to, čo by robili páni Hans Schmidt a Karl Meier z Drážďan na výlete v Brazílii. Teda až na to lovenie transvestitov.

To sme mali v úmysle dnes napraviť.

O bairro dos cães, štvrť, ktorá niesla podľa sprievodcu prívlastok „psia“, pretože to bol predtým slum, kde pobehovali hladné túlavé psiská, teraz patrila práve chlapcom v sukniach, ktorí rozhodne neboli Škóti. Niežeby sa v poslednej dobe zmenili naše sexuálne preferencie. Ani omylom. Jediný vták, ktorého som strpel počas sexu, bol môj vlastný.

Príťažlivosť štvrte O bairro dos cães spočívala v tom, že susedila s vojenskou základňou. Kozmodróm vo Fortaleza bol najväčší v celej Južnej Amerike. To bol dôvod, prečo sme sa z Venezuely presunuli práve do brazílskeho federálneho štátu Ceará. A práve preto bolo mesto plné ľudských aj elektronických špehúňov.

Po atómovom útoku na základňu v poľskej Łebe mali síce kartáni na Zemi chvíľu pokoj, ale aj tak zostali ostražití. Čím sme boli bližšie k cieľu našej cesty, tým väčšími pribúdalo nielen kartánov a kamier, ale, samozrejme, aj členov Vesmírneho námorníctva.

Išlo o armádu zloženú výlučne z ľudí, avšak pod priamym kartánskym vedením. Žltí vládcovia planéty formálne nechali všetko po starom. Vlády v jednotlivých štátoch sa striedali, ako bolo v danej krajine zvykom, a mali aj svoju políciu. Ozbrojené sily už veľmi nie. A ak vôbec, tak vo veľmi obmedzenej podobe. Väčšinu z nich kartáni rozpustili, pretože za ich vlády vraj už nemali byť na Zemi vojny. Z bývalých vojakov a rôznych dobrodruhov potom začali budovať armádu pod svojim velením.

Vesmírne námorníctvo malo byť oficiálne bojovou ľudskou silou vo vesmíre a ľudskí dobrovoľníci mali pomáhať kartánom proti iným mimozemšťanom, pred ktorými nás ufóni podľa svo-

jej propagandy ochraňovali. V posledných mesiacoch však Vesmírne námorníctvo slúžilo prakticky na lov teroristov, pretože bežná ľudská polícia v mnohých ohľadoch zlyhávala, napríklad tá česká, keď sa pokúšala uloviť mňa. Oficiálny názov novej armády znel *Space Marine*, takže sme ich automaticky začali volať „esem“, prípadne „esemka“. Možno sa za tým podvedome ukrývala aj túžba trochu ich vyplieskať.

Kartánske hliadky a esemkári náhodne prehľadávali autá, ktoré im pripadali podozrivé a ktoré smerovali k základni. Nás si však vôbec nevšimli. V umení nenápadnosti sme boli úplné špičky.

Prepletali sme sa uličkami O bairo dos câes, až sme prišli na miesto, kde sa posledné domy dotýkali vysokého betónového múru s metrovou korunou ostnatého drôtu. Slnko už našťastie zapadalo, takže horúčava trochu poľavila. Napadlo mi, že v tamjších uličkách musí byť cez deň poriadne horúco, a tým som nemyslel sexuálnu orientáciu väčšiny obyvateľov a návštevníkov.

S klesajúcou teplotou pribúdalo turistov a predavačov samých seba.

„Olá, bonecos, chupo ambos vocês por duzentos!“ vypískol na nás asi pätnásťročný mladý muž v podprsienke, s kabelkou a v minisukni. Brazílskou portugalcinou nám ponúkal zľavu na orálny sex, pričom teatrálne krútil zadkom.

„E muito caro você!“ odpálil som ho tým, že tá zľava nestojí za reč.

Nakoniec sme prišli až k domu s opadanou omietkou, ktorý podľa zvyškov fasády pamätal nielen lepšie časy, ale aj lepších nájomníkov. I tu sa na balkónoch a v oknách predvádzalo niekoľko transvestitov.

„Ten balkón hore,“ ukázal bradou Gerhard.

„S tou strašne tučnou černoškou?“ uškrnul som sa.

„Hej,“ zasmial sa Gerhard. „To je naša kočka. Teda kočkoš. Teda čokolvek. Hlavne je to rozhodne tvoj typ,“ vyhlásil Germán a vyrazil po schodoch nahor.

Černoch sa volal Diana, podľa britskej princeznej, ktorá zomrela, keď bol ešte malý. A vedel celkom dobre po nemecky. „Fanúšik vášho národa, mein Herr,“ pokýval som uznanlivo hlavou a poprechádzal sa po byte. Pôsobil švábobprosto.

Spokojnému černochovi Gerhard medzitým vtisol do dlane tristo reálov, čo bola viac než nadpriemerná odmena za uspokojenie dvoch nemeckých úchylákov, a potom z batoha vytiahol malé vrecko s bielym práškom.

„Kokain, meine Liebe?“ ponúkol.

„Ja, ja,“ kýval černoch nadšene hlavou. Transsexuálny brazílsky prostitút, ktorý nešnupe kokaín, musí byť mýtus.

Obaja sme sa s Gerhardom usmiali. Napriek hektolitrom krvi, ktorými sme si už pošpinili ruky, vždy nás poteší, keď to ide bez násilia.

Germán vyklepkal na stôl jednu lajnu, stočil do trubičky storerálovú bankovku a podal ju Diane. Ten silno potiahol nosom a o pár minút už o sebe nevedel. Kokaín bol rezaný ako väčšina bieleho prášku, ale ten náš obsahoval namiesto bielej omietky silný uspávací prostriedok. Mali sme minimálne na štyri hodiny pokoj.

„Má to jeden háčik. Prachy už dostal a zajtra ho namiesto rite bude bolieť akurát hlava,“ zamrmlal Gerhard a vytiahol z batôžka ďalekohľad.

Plán zatiaľ pokračoval podľa našich predstáv. Celú základňu, ktorá bola jedným z najdôležitejších kartánskych neuralgických bodov na Zemi, sme mali odtiaľto ako na dlani. Teraz nám už chýbali len zbrane. Veľa zbraní. Predovšetkým nálože a erpégéčka, ako aj naše tri spoľahlivé upírky a trocha nespoľahliví spojenci z drogového kartelu. Kartánska základňa sa mala následne zmeňiť na bojisko a s tým súvisiace peklo plné mŕtvol. Na to prvé aj na to druhé sme boli špecialisti.

MICHELLE

Petra zvierala v ruke jeden z mojich Desert Eaglov a mierila mi priamo medzi oči.

„Zabijem ťa, hajzel!“ zvolala a od zúrivosti sa jej triasla brada.

„Láska, koncept vernosti je absolútne nezmyselný. Žijem skoro sedem storočí a nezažil som, aby mu niekto podliehal tak veľmi ako ty. Navyše, toto nebude technicky nevera, ale povinnosť.“

„Odstrelím ti vtáka, sviniar jeden. Som zvedavá, ako sa potom zhostíš tejto povinnosti!“

Namierila o meter nižšie a ľahkým pohybom ukazováka naznačila, že stláča spúšť. Potom sklonila pištoľ ešte nižšie a položila ju zase na stôl, odkiaľ ju pred chvíľou vzala.

„Vezmeš si gumu, nechcem chytiť AIDS,“ vzdychla rezignovane, ale zároveň rezolútne.

„Upíri nemôžu chytiť AIDS. Poznal som jedného, ktorý pretiahol polovicu Afriky a nič. Okrem toho, HIV sa už dá liečiť.“

„Aj tak si vezmeš kondóm, sviniar,“ vyhlásila, ale v slove „sviniar“ už nebola pôvodná sila.

Potrebovala si len vybiť zlosť. Samozrejme, že na mne, ale aj na Confitovi, ktorý to všetko spískal. Problém spočíval v tom, že náš hosťiteľ mal svoje zvyky a my sme ich museli dodržiavať. Jedným z nich bolo uctiť si návštevníka pannou, a keďže som bol formálne hlavou našej skupiny, česť odblaniť pätnásťročnú Esmeraldu pripadla práve mne.

Naozaj sa volala Esmeralda – ako z nejakej debilnej latinoamerickéj telenovely. Napokon, zodpovedali tomu aj dramatické kulisy: krutý šéf drogového gangu, ktorý podhodí nevinnú Esmeraldu slizkému obchodnému partnerovi, čo som bol v tomto prípade ja.

Jediné, čo ma utešovalo, bol fakt, že ak by Esmeralda neskončila v mojej posteli, skončila by v inej, a aj keď sa rozkošne a cudne usmievala a dokonale predstierala, že je nervózna a trasie sa od strachu, v skutočnosti to žiadna panna nebola.

Po stovkách rokov striedania panien a kuriev som to spoznal rovnako spoľahlivo ako klamára, keď naňho narazím. Napríklad takého, ako bol Confito, vládca kartelu, ovládajúceho väčšinu pašeráckych cestičiek medzi Venezuelou a Brazíliou. Žiaľ, tohto bastarda sme nutne potrebovali.

Moja skrýša na ostrove Margarita bola síce nedotknutá, ale aj s kopou zlata a dolárov, ktoré sme si tu kedysi uliali, sme boli stále neprijemne zraniteľní. Dvaja belosi a tri belošky, potulujúci sa po venezuelskom vidieku, skrátka púťali pozornosť.

Potrebovali sme spojenca, niekoho, kto nás ukryje, poskytne nám zázemie, pokoj a čas na prípravu nášho ďalšieho boja s kartánmi. Cez pyramídu dílerov sme sa nakoniec dostali až k drogovému kráľovi. Odviezol nás do brazílskych hôr, do jednej z dedín, kde sa skladoval, riedil a balil bolívijský kokaín. Stálo to veľa, ale išlo o najlepšie možné riešenie.

Problém spočíval v tom, že sme s Confitom museli hrať hry. Klasické naťahovačky o to, či sme dosť drsní, aby sme sa stali jeho partnermi a nie obeťami. Preto aj tá skúška s Esmeraldou. Muž, ktorý rešpektuje ženu, bol v kultúre drogových šéfov zbabelec. Odmietnuť sex s mladučkou kráskou len preto, že mám milenku, by znamenalo slabosť, ktorú sme si nemohli dovoliť. Zmysel tejto i všetkých ostatných hier bol rovnaký: ukážte, akí ste drsní. Hra na romantickú vernosť sa mohla skončiť tak, že by nás ešte v ten istý večer prepadli jeho chlapci so samopalmi a vyfúkli nám prachy, keďže v rukách slabochov nemali podľa nich čo robiť.

Nebál som sa o naše životy. Túto partiu drogových zabijakov by sme zvládli zložiť bez strát. Obával som sa, že potom, ako by

som Confitovi odtrhol hlavu a napchal mu ju do zadku, museli by sme zháňať niekoho iného, kto by nám pomohol.

Petra všetkému zrejme rozumela, ale aj tak si neodpustila jednu rozkošnú žiarlivostnú scénu. A keďže som vedel, že za trest budem v posteli mojej upírskej priateľky persona non grata, mienil som si neveru poriadne užiť.

Esmeralda to hrala ozaj dobre. Vyzliekla si priehľadné biele šaty, pod ktorými ukrývala krehké svetlohnedé teličko. Mala oblečenú cudnú bielu bielizeň, ktorá všetko zahalovala. Lahla si na bok a predviedla mi panenské rozochvenie so slzami na krajíčku. Len-len že sa nerozplakala.

Ja som však vedel, že nech už sa tu stane čokoľvek, len čo vyťahnem päty z jej domu, príde sem Confito a dozvie sa všetko do poslednej podrobnosti. Vyzliekol som jej podprsenku a vyskočili na mňa guľaté prsíčká. Vtedy prišla najnapínavejšia skúška mojej odolnosti. Esmeralda si ich zakryla predlaktím a z očí jej vyhrkli slzy. Ilúzia hanobenej panny bola priam dokonalá.

„Não chore e tire a calcinha,“ oznámil som jej pokojne, aby si vyzliekla nohavičky, a pritom som ignoroval čoraz hlasnejšie vzlyky. Keď sa nehýbala, roztrhol som jej ich sám a začal prstom preskúmať jej pohlavie. Na panenskú blanu som celkom neočakávane nenarazil. Našťastie, Esmeralda čoskoro pochopila, že hra sa skončila, a slzy sa čoskoro zmenili na vzrušené stonanie. Teraz som sa prestal hrať aj ja a tvrdo som si ju vzal odzadu.

A ako malú vzburu voči Petre – bez gummy.

Sledovali sme základňu a mňa neopúšťal zvláštny pocit. Z nejakého dôvodu mi zvieralo žalúdok a určite to nebolo od hladu po krvi, aj keď, pravda, už dlho som sa poriadne nenajedol. Chrápajúci Diana bol síce k dispozícii, ale zahryznúť sa do černoškého transvestitu mi nebolo celkom po chuti.

„Mám čudný pocit,“ priznal som. V poslednom čase som mal čoraz väčšie nutkanie zdôverovať sa Gerhardovi. Aj keď sme sa niekoľko storočí vášnivo nenávideli a pokúšali sa navzájom pripraviť o život, udalosti po prilete kartánov spôsobili, že sa z nás stali spojenci a, napriek očakávaniam, aj dobrí priatelia.

„Warum?“ opýtal sa nečakane po nemecky. Väčšinou sme komunikovali po česky. Jemu to neprekážalo. V našom zlepenom klane sme boli traja Česi, a tak sa stal náš rodný jazyk našim bežným komunikačným nástrojom. Gerharda som zrejme vytrhol z hlbokého zamyslenia.

„Pamätáš, keď sme sa pokúšali vyslobodiť Kateřinu z väzenia? Vieš predsa, ako to dopadlo,“ pokračoval som.

„Nachystali na nás pascu,“ pripomenul mi. „Teraz sme na koni my.“

Súhlasne som pokýval hlavou.

„V takejto chvíli si vždy spomeniem na Stalingrad. Odvtedy viem, že veci sa majú robiť rýchlo, tvrdo, a keď sa niečo poserie, treba zmiznúť,“ vyhlásil Germán.

„Pri Stalingrade som bol tiež,“ zasmial som sa. „Dobre sme vám tam nakopali rite.“

Gerhard pokrčil plecami. „My sme vám nakopali zadky toľkokrát, Herr Bezzemek, že keby som mal všetko vymenovať, museli by sme dať Diane ešte jednu dávku uspávadla.“

Confito nebol z nášho plánu priam nadšený. Už od nášho prvého stretnutia vedel, že sa ukrývame pred kartánmi, ale nečakal, že s nimi mienime viesť vojnu. Niežeby k tým malým žltým hajzlom z vesmíru prechovával vrelé city, ale bál sa.

„Mimozemšťania sú horší než všetci policajti a vojaci, ktorí po nás kedy išli. Pašoval som drogy, ešte keď Chávez nebol prezidentom, nieto ešte po smrti, ale ufóni sú ťažký kaliber. Keď naposledy čistili brazílsko-venezuelské pohraničie od drog, dva týždne sme sa museli ukrývať v močiарoch. Pil som vlastné šťanky a žral listy koky, aby som prežil,“ otriasol sa pri tej spomienke Confito.

To bolo prvý aj posledný raz, čo som u neho videl nejaký prejav ľudského citu, konkrétne sebaľútosti. Väčšinou nasadil kamenný výraz s nepreniknuteľným chladným pohľadom a večne pohrdavým úšklabkom.

Drogový barón aj napriek svojmu pôvodu a menu nevyzeral priam ako Latinskoameričan. Musel mať v žilách veľa európskej krvi, pretože namiesto drogového zabijaka z brazílskeho pralesa pripomínal skôr pankharta z Wall Street, ktorý vám podáva jednu ruku a druhou vás oberie o všetky rodinné úspory. Fakt, že aspoň v poslednom čase sa už živil niečím lepším než listami koky a vlastným močom, prezrádza menší pupok a druhá brada, ktorá sa vynorila vždy, keď súhlasne prikyvoval.

„Ak si vo Fortaleze urobíme svoju robotu, vyparíme sa do Argentíny a už nikdy o nás nebudete počuť. Verte, že kartáni nám nedajú pokoj, kým budú mať aspoň minimálnu nádej, že nás nájdu, a ešte polroka po tom, ako o ňu definitívne prídu. Vy tu budete mať vďaka tomu pokoj na svoje záležitosti,“ presviedčal Confito Gerhard, tentoraz po španielsky.

Po portugalsky – na rozdiel odo mňa – nevedel ani slovo. Zato španielčina mu išla sama od seba. Naučil sa ju počas občianskej vojny, keď radil Frankovi, ako vyhladiť republikánov a vykopať zo zeme interbrigadistov. Našťastie, Confito a jeho muži ovládali oba jazyky. Bolo to pre nich životne dôležité a pre mnohých z nich aj prirodzené.

Confito však zúfalo pokrútil hlavou. „Neviem, neviem. Keď zistia, že som vám pomáhal, nedajú si pokoj, kým ma nedostanú.“

Drogový boss nebol zbabelec, zasa to na nás len hral. Išlo len o to, koľko peňazí z nás dokáže vytiahnuť.

„Du warst süß wie Honig,“ zatriľkoval Gerhard prebúdzajúcemu sa Diane.

„Ja?“ opýtal sa pochybovačne černocho.

„Ja,“ pokýval hlavou Germán a Dianu významne poplieskal

po holom zadku. Plesknutie sa rozľahlo po stmavnutej miestnosti. Pre ilúziu skutočnosti sme mu predtým vyzliekli sukňu. Vďaka bohu, nemal pod ňou nohavičky, pretože neviem ako poslednému germánskemu upírovi, ale mne by pripadalo dosť zvláštne mu ich sťahovať.

Nepochádzal som z veľmi prudérnych čias. Ak opomeniem skutočných náboženských fanatikov, ktorých bolo trebárs za husitov požehnané, vojaci kráľa Jána Luxemburského aj jeho syna Karla si to počas dlhých vojenských výprav rozdávali medzi sebou, čo im zadky a ich velitelia dovolili. Kamarát vždy vyšiel predsa len lacnejšie než markytánka, aj keď o tom sa človek v kronikách ani v učebniciach dejepisu nedozvie. Podobné medzi-chlpské zábavky sa v armáde pravidelne objavovali aj v tých najprudérnejších dobách. Bolo to normálne. Rovnako normálne však bolo ukrývať to a mlčať o tom.

Toto bola jedna z mnohých vecí, ktoré sa po kartánskej invázii zmenili. Pomocou mimozemskej technológie, ktorá umožňovala liečiť všetky pohlavné choroby, ľudia prežívali sexuálnu megarevolúciu.

Aj z tých najzošnurovanejších spoločností a kultúr sa stali priam hipisácke komunity šesťdesiatych rokov, alebo ešte výstižnejšie, Adamiti zo Žižkových čias. Na rozdiel od jednookého vojvodu ich však už nikto nechytal, neväznil v stodolách ani ich neupaľoval. Myslím, že súčasnou sexuálnou voľnosťou, náruživosťou a zvrhlosťou si ľudstvo akoby vybijalo frustráciu z toho, že celú jeho planétu okupujú žltí trpaslíci.

Mňa osobne sex s mužmi nelákal, ale proti gejom a pohlavným stykom rovnakého pohlavia som v zásade nemal výhrady. Navyše som časom zistil, že tí najväčší homofóbi sú spravidla chlapi, ktorí v skutočnosti túžia mať na dve hodinky v pivnici zviazaného Dianu a hanbia sa za to.

Napriek svojej liberálnosti ma tak či onak šokovalo, keď som sa dozvedel, čo po večeroch vyvádzajú Lucia s Michelle. Ich spo-

lok česko-francúzskeho priateľstva sa zmenil na regulárny lesbický vzťah. Zistil som to náhodou, keď som raz večer vrazil do ich domu a našiel francúzsky jazyk jazdiť v českom lone. Michelle toto odhalenie neprekážalo. Bola upírkou už viac než tristo rokov a všetkým upírkym vládcom pripadali lesbické kontakty medzi upírkami rozkošné. Nemala dôvod predpokladať, že ja som výnimka.

Čiernovláska na mňa vrhla šibalský úsmev a najskôr si jazykom oblizla pery, kým ho konečne schovala. Napriek tomu zostala nahá a na štyroch, vôbec sa nepokúšala zahaliť sa. Mala štíhle šlachovité telo. Pripomínala svižnú pouličnú mačku, najmä keď potriasla čiernymi kučeravými vlasmi a mierne vycerila biele zúbky. Nikdy som nechápal, čo muži vidia na Francúzkach. Mne sa veľmi nepáčili. No ak v posteli zvyčajne predvádzali to, čoho prísľub tu ukazovala nahá Michelle, musel som uznať, že to malo neodolateľné čaro.

Naopak, Lucia zapišťala, stiahla nohy k sebe, schmatla vankúš a zakryla si prsia. Očividne sa hanbila. Nemala ešte za sebou žiadne upírske večierky, na ktorých sa preťahovali a potom vypili až do dna ľudskí sluhovia nepriateľských klanov bez ohľadu na pohlavie. Ešte nedávno to bola obyčajná mladučká archeologička. Kým som z nej neurobil upírku.

Hanbila sa predou mnou zrejme aj preto, že som jej asi pripomínal Tomáša, jej priateľa, ktorý zahynul pri našej poslednej akcii v Poľsku. Ani ja som z toho nemal práve najlepší pocit. Som tolerantný človek, ale keď si predstavím, že tam, kam mal ešte nedávno prístup len JUDr. Uhřík, šmátra teraz jazykom nenásytná Francúzka...

Diana sa stále tváril trochu neveriacky, ale keď skontroloval, že reály sú na mieste, kam ich pred vyluxovaním uspávacej lajny položil, uľavilo sa mu.

„Keď pôjdete zase okolo, rád vás obslúžim. Herzlich willkommen,“ drmolil zmätene portugalsko-nemecky Diana.

„To si piš, fešák,“ usmial som sa, pokiaľ možno čo najzvodnejšie. „Zastavíme sa pozajtra a zažiješ niečo, čo si ešte nezažil,“ slúbil som a vyrazil z dverí.

„Zažiješ niečo, čo si ešte nezažil?“ uškrnul sa Gerhard, keď sme sa predierali rozjarenou štvrtou O bairro dos cães smerom k hotelu.

Blížila sa polnoc a zábava obyvateľov i návštevníkov štvrte práve vrcholila. Nepochybne k tomu prispieval aj alkohol, rúško tmy, ktoré ľuďom dodávalo pocit zdanlivej anonymity, a, samozrejme, nočné ochladenie, ktoré prinieslo príjemných dvadsaťštyri stupňov.

„Predpokladám, že konečne necháš voľný priechod svojim utajeným chútkam. Keď si ho pleskol po zadku, všimol som si v tvojom rozkroku určité napätie,“ zašomral som.

„Ty sa mi dívaš medzi nohy? Zaujímavé,“ odfrkol Germán a pohľadom naznačil, že sme si kvit.

Cestou späť už sme ponuky transvestitov ani neodmietali. Bolo ich toľko, že by nám pri tom vyschlo v ústach a prišli by sme o hlas. Ignorovali sme ich a pokračovali v ceste. Márne som sa usiloval spomenúť si, či som vôbec niekedy bol svedkom podobného divadla, aké sa odohrávalo vo štvrti O bairro dos cães. Každá éra sa vyznačovala svojimi špecifickými zvrátenosťami, ale v tejto ľudia akoby úplne stratili ostych a dôstojnosť.

Práve keď som o tom premýšľal, padol mi zrak na hádam viac než šesťdesiatročného muža s plešinou, ktorý mohol mať necelých stošesťdesiat centimetrov a vášnivo sa bozkával s mladučkým černošským prostitútom, akoby mal nastať koniec sveta, a pritom mu rukou šmátral v rozkroku. Neďaleko sa zase iný, iba o niečo mladší chlap opieral o zhrdzavené zábradlie a zozadu ho preťahoval štíhly mulat v ružovej blúzke. „Ja, ja, ja, ja!“ kričal chlap tak hlasno, až ich niektorí turisti začali povzbudzovať a nakrúcať si predstavenie na telefóny.

Už sa mi na jazyk drala ďalšia uštipačná narážka na preslávenú nemeckú zvrátenosť, keď som si všimol Gerhardov pohľad.

Málokedy mal na tvári taký kamenný výraz. Zračilo sa v ňom toľko zloby a hnevu, že by dokázali naplniť Bodamské jazero.

Túto Gerhardovu tvár som poznal celé stáročia. Tvrdý, nebezpečný bojovník bez zľutovania, ktorý ustúpil len vtedy, ak mu to poskytlo lepšiu možnosť zaútočiť. Svoju druhú stránku, priateľskú, dobrosrdečnú a plnú uštipačného humoru, mi ukazoval len v okamihoch, keď sa cítil dobre. Teraz to však nebolo.

„Pamätám si to z rímskych čias,“ zavrčal, akoby mi čítal myšlienky. Už ma to ani neprekvapovalo. Čoraz častejšie sme odrazu začali myslieť na to isté, alebo sme prišli s celkom totožným riešením problému. Neprekvapovalo ma to, ale desilo. Ukazovalo sa, ako veľmi sme si s bývalým úhlavným nepriateľom podobní.

„Rimania boli skúsení úchyláci, ale keby si videl Adamitov,“ nadhodil som prvú myšlienku, ktorá mi napadla.

Jeho pohľad sa mi ani trochu nepozdával, a pritom moje historiky z husitskej revolúcie patrili medzi Gerhardove obľúbené. Vždy tvrdil, že to bola jediná etapa v histórii, keď mal z Čechov skutočný strach. Väčšinou ho preto dokázali rozptýliť.

„Nie, Rimania nie,“ pokrútil hlavou. „Otroci. Ľudia bez slobody, sebaúcty a nádeje na lepšiu budúcnosť. Páni ich považovali za zvieratá, a preto sa aj správali ako zvery.“

Na chvíľu sa odmlčal a potom mi dlho hľadel do očí. „Musíme im vrátiť nádej na slobodu. Musíme ich donútiť povstať proti kartánom a bojovať. Inak sa všetci premenia na otrokov.“

Mlčal som. Ďalšie slová boli zbytočné.

Premlčali sme aj celý nasledujúci deň. Gerhard bol zádumčivý a nevrlý. Radšej som sa mu vyhýbal a celý čas presedel na internete. Snažil som sa zmapovať, ako mimozemšťania na Zemi upevňujú svoju moc. Nábor do Vesmírneho námorníctva vo veľkom pokračoval. Na YouTube na mňa neprestajne vyskakovalo propagačné video s odhodlanými, statočnými a hrdými mužmi a ženami planéty Zem, ktorí vo vesmíre bojujú bok po boku s kartánmi proti barbarskej rase, ktorá má v akomkoľvek pozemskom jazyku nevysloviteľný názov.

Novinári, veselo šíriaci kartánsku propagandu, ich prekrstili na „barbarov“. Podľa propagačných fotografií, filmov a počítačových animácií vyzerali „barbari“ v porovnaní s kartánmi oveľa viac ako ľudia. Mali iba dve ruky a dve nohy. Nevieť ako na nohách, ale na rukách mali po štyri článkovité prsty. Merali takmer jeden a pol metra a konštrukcia ich tela bola šesťdielna, čím pripomínala hmyz. Z piateho článku tela vychádzali nohy. Hlavou, teda prvým článkom tela, zasa pripomínali kone.

Rovnako ako kartáni používali bojové skafandre, hoci neboli natoľko vyspelé ako tie kartánske. Vyzerali ako priliehavé kombinézy z odolného elastického materiálu. Ich telesná konštitúcia bola preto aj v plnej polnej lepšie identifikovateľná než v prípade robokopov, bojových strojov, v ktorých útrobach by len málokto čakal štvorrukých a štvorokých žltých slizniakov alias kartánov.

Aj keby som všetky tie kartánske propagandistické dristy bral vážne, bolo jasné, že v porovnaní s ľudskými spojencami im ani oni sami veľmi neveria. Nikde som nenašiel ani jednu správu o tom, že by ľudia riadili ich vesmírne plavidlá. Ľudia im vždy slúžili len ako pešiaci.

Podľa informácií, ktoré šírili hackeri a odbojáři z kyberpriesortu, však ľudia fungovali skôr ako „kanónfuter“. Niektoré ľudské jednotky v kartánskych službách vykazovali podľa internetových diskutujúcich až deväťdesiatpercentné straty. Takto zle sa nedarilo ani sovietskej armáde v štyridsiatom prvom. Oficiálne správy, naopak, hovorili o drvivých a ľahkých víťazstvách, ktoré kartáni dosahovali prakticky neprestajne.

Čo ma však pri pátraní na internete zarazilo, bola úplná absencia údajov o obyvateľoch planét, ktoré kartáni obsadili skôr ako Zem. Krátko po okupácii Zeme rozhlásili, že ich impérium tvoria desiatky rôznych svetov a rás. Kde boli teda tie ďalšie rasy? Na propagačných záberoch z nasadenia prvých ľudských vojakov do vesmírnych bojov figurovali len kartánski robokopi a ľudia vo svojich – v porovnaní s tými kartánskymi – smiešnych skafandroch.

Ilegálne fóra, ktoré sa rôzne presúvali po internete ako nomádi po púšti a na ktoré bolo vážne ťažké získať heslá a prístupy, sa hemžili rôznymi špekuláciami o tom, aké majú kartáni s ľud-